

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ

(ਟੀ.ਐਲ. ਵੈਂਕਟਾਰਮਾ ਅਈਅਰ, ਪੀ.ਬੀ. ਗਜੇਂਦਰਗੜਕਰ ਅਤੇ ਏ.ਕੇ. ਸਰਕਾਰ, ਜੇ.ਜੇ.)

ਡਾ. ਐਸ. ਦੱਤ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲੀ ਨੰ. 229 ਦੀ 1956।

ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1940 ਦਾ x)—ਸੈਕਸ਼ਨ 30—ਅਵਾਰਡ—ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਲਤੀ—ਦਾ ਮਤਲਬ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ (1877 ਦਾ i)—ਸੈਕਸ਼ਨ 21(ਬੀ)—ਅਵਾਰਡ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਡਿਸਮਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਆਪਣੇ ਰੁਤਬੇ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ—ਕੀ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 21(ਬੀ)—ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ (IV ਦਾ 1947)—ਅਵਾਰਡ-ਅਧੀਨ—ਨੋਚਰ ਆਫ—ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਅਤੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ—ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ (1922 ਦਾ VIII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 45—ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਵਾਰਡ—ਕੀ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਖੇੜੇ ਰਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਲਈ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਕਾਗਜ਼ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ, ਗਲਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਖਾਸ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ "ਉਸ ਦੇ ਰੁਤਬੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ" ਅਤੇ "ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ"। ਜਦੋਂ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ, ਜੇਕਰ ਅਵਾਰਡ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਫਿਰ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 21(ਬੀ) ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਝਗੜਾ ਐਕਟ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੇ ਲਈ ਅਜੀਬ ਹਨ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਾਲਸੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ "ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ" ਅਤੇ "ਅਵਾਰਡ" ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਐਕਟ. ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਵਾਰਡ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਯੋਜਿਤ ਸਾਲਸੀ ਨੂੰ ਸਾਲਸੀ ਐਕਟ, 1940 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਾਲਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੰਦਰਭ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਉਪ-ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 27 ਮਈ, 1954 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ, 15 ਜਨਵਰੀ, 1955 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ F.A.O. ਨੰਬਰ 119-D, 1954 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਅਪੀਲ, ਜਮਾਤ III, ਦਿੱਲੀ, 1953 ਦੇ ਸੂਟ ਨੰਬਰ 206 ਵਿੱਚ।

ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਸੀ. ਚੈਟਰਜੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਮੈਸਰਜ਼ ਏ.ਐਨ. ਸਿਨਹਾ ਅਤੇ ਪੀ ਕੇ ਮੁਖਰਜੀ, ਵਕੀਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ.ਸੀ. ਸੇਤਲਵਾੜ, ਮੈਸਰਜ਼ ਏ.ਬੀ. ਰੋਹਤਗੀ ਅਤੇ ਬੀ.ਪੀ. ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਫੈਸਲਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਸਰਕਾਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਪੁਰਸਕਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਵਾਦ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ, ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪੱਖੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ 1 ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਲਈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ।

10 ਮਈ, 1944 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਸਤ, 1948 ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ ਲਈ ਉੱਚੇ ਤਨਖ਼ਾਹ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਲਈ, ਸਿਲੈਕਸ਼ਨ ਗ੍ਰੇਡ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਸਕੀਮ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ

ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਝਗੜਾ ਸੀ। ਮਾਰਚ, 1949 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਡਾ. ਸੇਸ਼ਾਦਰੀ, ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਮੁਖੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਮੁਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਡਾ. ਸੇਸ਼ਾਦਰੀ ਨੂੰ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਕੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ, 1922 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਲਸੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅੜਿੱਕੇ ਵਾਲੇ ਰਵੱਈਏ ਕਾਰਨ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 18 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਡੀ. 1949, ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਰਸਾਇਣ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੁਝ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਵੀ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਗੰਭੀਰ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹਿਮਤੀ ਬਣ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ; ਕਿ ਆਪਸੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸਰ ਐਸ. ਵਰਦਾਚਾਰੀਆ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ੀ ਸਰ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਬੰਧਨ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ_ ਇਸ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 3 ਨਵੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉਪਰੋਕਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ 1 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ। , ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਾਂਚ ਨਿਰਪੱਖ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਇਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨੁਕਸਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਓ. ਉਸ ਨੂੰ; ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 26 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1940 ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕੋਈ ਸਾਲਸੀ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਦੇ ਰੈਫਰੀ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਬਣਾਉ ਅਤੇ, ਵਿਕਲਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਵਾਰਡ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਆਰਡਰ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ 26 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1951 ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰ ਕੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਏ ਗਏ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। 11 ਫਰਵਰੀ, 1952 ਨੂੰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 33 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਰ ਐਸ. ਵਰਦਾਚਾਰੀਆ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ੀ ਸਰ ਟੇਕ ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ ਆਪਸੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਸਾਲਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ , ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ 22 ਅਪਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਝਗੜਿਆਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ। .

28 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲਸੀ। ਉਹ ਭਾਗ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:

ਧਾਰਾ 45.

ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ, ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਮੈਂਬਰ, ਅਤੇ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਅੰਪਾਇਰ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ। ਹਰ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1940 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਸਾਲਸੀ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧ, ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ।

ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਐਮ.ਐਨ. ਸਾਹਾ, ਪ੍ਰਿੰਸਿਪ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਾਲਸ ਨੂੰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਸਨ, (ਏ) ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੋਣ ਗ੍ਰੇਡ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; (ਬੀ) ਕਿ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਡਾ. ਸੇਸ਼ਾਦਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; (c) ਕਿ ਉਸਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਗਲਤ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। 2 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਨੂੰ ਸਾਲਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੌਦਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ। 7 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ 28 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 18 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਮੇਰੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ 15 ਸਪੱਸ਼ਟ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਸੀ" ਭਾਵ ਉਸਦਾ 2 ਮਈ ਦਾ ਨੋਟਿਸ। , 1953, "ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ 'ਤੇ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਐਮ.ਐਨ. ਸਾਹਾ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਅਵਾਰਡ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ"। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਸਾਲਸ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। 24 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਕਲੌਤਾ ਸਾਲਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ 15 ਜੂਨ, 1953 ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ। 12 ਜੂਨ 1953 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾਲਸੀ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ (ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ) ਨੂੰ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ. ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਨੇ 16 ਜੂਨ, 1953 ਨੂੰ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਕੱਲੇ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਉਸ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹੇ।

ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਨੇ 17 ਜੂਨ, 1953 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:

ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ਨੁਕਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

1. ਕੀ ਡਾ. ਐਸ. ਬੀ. ਦੱਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ ਦਾ ਸਿਲੈਕਸ਼ਨ ਗ੍ਰੇਡ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

2. ਕੀ ਡਾ. ਐਸ. ਬੀ. ਦੱਤ ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਅਤੇ ਮੁਖੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਖੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

3. ਕੀ 26 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1951 ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਤੇ ਨੂੰ ਡਾ. ਦੱਤ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਗਲਤ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਸੀ।

4. ਕੀ ਡੀ.ਦੱਤ ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰੋਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਕੇਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ:

(a) ਡਾ. ਐਸ. ਬੀ. ਦੱਤ ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ ਦਾ ਸਿਲੈਕਸ਼ਨ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇਣ ਦੇ ਕਦਮ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੋਣ ਗ੍ਰੇਡ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(ਅ) ਡਾ. ਦੱਤ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਰਦਾਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ ਗਲਤ ਸੀ।

(c) ਡਾ. ਦੱਤ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਅਤਿਅੰਤ ਵਿਅੰਗਮਈ, ਮਾੜੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

(d) ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਨੇ 24 ਜੂਨ, 1953 ਨੂੰ ਉਪ-ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਇਹ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤੇ। ਸਬ-ਜੱਜ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 27 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਇਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ, ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੀ 'ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਅਪੀਲ ਰੱਖੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 26 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈਆਂ, ਅਤੇ 15 ਜਨਵਰੀ, 1955 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹੈ।

ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦੇ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਇੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹਾਈਕੋਰਟ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਲਈ "ਡਾ. ਦੱਤ ਨੂੰ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹਨ, ਜੋ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੇਵੇਗੀ।" ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੁਆਰਾ ਵਰਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ, 1877 ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੂਜਾ ਉਦਾਹਰਣ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਧਾਰਾ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਹੋਰ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਵਾਰਡ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਮਕਸਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ', ਅਤੇ "ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਜਦੋਂ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜੇਕਰ ਅਵਾਰਡ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਫਿਰ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਲਾਗੂ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 21(ਬੀ) ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਪੁਰਸਕਾਰ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਗਲਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਤਰਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਚੈਂਪਸੀ ਭਾਰਾ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਜੀਵਰਾਜ ਬੱਲੋ ਸਪਿਨਿੰਗ ਐਂਡ ਵੀਵਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ (1) ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਪੰਨਾ 331 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ:-

"ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਲਸ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਨੋਟ ਜੋ ਉਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਜੋ ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਗਲਤ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਫੈਸਲਾ, ਅਰਥਾਤ, ਅਵਾਰਡ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਅਟੈਂਡ ਪੇਪਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਲਈ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੇ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਕਾਗਜ਼ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਿਨਾਂ, ਗਲਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੈਪਸੀ ਭਾਰਾ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੀ - ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਖਾਸ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਉਸਦੇ ਰੁਤਬੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਣੇ ਰਹੇ, ਸਿਰਫ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਵਾਧਾ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜੇ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਸਾਨੂੰ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਖੋਜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਘੱਟ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਵਾਰਡ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹਿੱਸੇ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪਰਾਧੀ ਹਿੱਸਾ ਬਾਕੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਹਿਜ਼ ਵਾਧੂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਮਾਰਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਫਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹਾਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਐਮ. ਲਾਲ (1) ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਝਗੜਾ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਵੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਇਹ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ "ਮਹਾਰਾਜ, ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਅਤੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਜ

ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ"। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਹੱਥ ਹੇਠ ਕੀਤੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਬੀਪ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਤਾਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਉਹ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਵਿਰੁੱਧ ਰਿਬ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਅਧਾਰ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ, ip fact, dp so. ਉਸਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਤੋਂ ਤਾਜ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਬੇਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਲਾਜ਼ਮੀ, ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935, ਬੀਪ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਸਿਰਫ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਕੰਮੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਉਹ ਇੱਕ ਐਕਟ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰਾਮ ਕਿਸੇਨਦਾਸ ਧਨੂਕਾ ਬਨਾਮ ਸੱਤਿਆ ਚਾਰਨ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਘੱਟ-ਗਿਣਤੀ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਏਜੰਟ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਮਤਾ ਬੇਅਰਥ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਰਟੀਕਲ ਆਫ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 132 ਦੇ ਤਹਿਤ. ਕੰਪਨੀ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਰੈਜ਼ੋਲੂਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਉਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ "ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਏਜੰਟ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ, 1877 ਦੀ ਧਾਰਾ 21 (ਬੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ।" ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ 'ਸਪੱਸ਼ਟ' ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ, ਭਾਵ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਏਜੰਟ, ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ: "ਇਹ (decree) ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਬਹੁਮਤ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਏਜੰਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਰਾਮ ਕਿਸੇਨਦਾਸ ਬਨਾਮ ਸੱਤਿਆ ਚਾਰਨ (1), ਪੰਨਾ 331 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਕਿਸੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੋਕਣ ਲਈ। ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਖਰੀਦ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਇੱਕ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਐਕਟ ਦਾ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਈ.ਐਮ. ਹਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (2), ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਉਸੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੀ। "ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ" ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਬਿੰਦੂ ਸਾਲਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਬਿੰਦੂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁਬਾਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 28 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953, ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਲਸੀ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਇਹ ਕੋਈ ਸੱਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸੰਮਿਲਿਤ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਬਾਰੇ ਉਸਦਾ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਖਤਰਨਾਕ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਗਲਤ ਸੀ, ਕਿ ਇਹ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮਤੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਰ ਐਸ. ਵਰਦਾਚਾਰੀ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ੀ ਸਰ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ, ਡਾ. ਸੇਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ, ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕੇਸ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸੀ: '

"ਜਦੋਂ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਡਾ. ਸੇਨ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚਰਚਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਇਸ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ। ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਲਿਆ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਰੰਭੀਰ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਪਰ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਜੇ ਡਾ. ਸੇਨ ਨੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਉੱਦਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੌਂਸਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲਈ, ਜਾਂ ਨੈਤਿਕ ਗਿਰਾਵਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ, ਡਾ. ਸੇਨ, ਜੋ ਕਿ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਘਿਨਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਾਰੀ ਚਰਚਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲਈ ਮਤਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਚਰਚਾ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਭੈੜੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਰੋਕ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮਤਾ ਗਲਤ ਸੀ। ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਕਲ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਿੰਦੂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਆਖਰੀ ਨੁਕਤਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ, ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਇਸ

ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਲਸੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ, ਅਵਾਰਡ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵੈਸਟਰਨ ਇੰਡੀਆ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਬੰਬੇ (1) ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਫੈਡਰਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪੀ. 332:

"ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਵਾਲ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਦਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ। ਵਰਕਰ।"

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੈਸਟਰਨ ਇੰਡੀਆ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45 ਵਿੱਚ "ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਵਾਦ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਕੱਢੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੇ ਲਈ ਅਜੀਬ ਹਨ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਾਲਸੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ "ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ" ਅਤੇ "ਅਵਾਰਡ" ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਐਕਟ. ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਡਿਸਪਿਊਟਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਵਾਰਡ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਯੋਜਿਤ ਸਾਲਸੀ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1940 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਾਲਸੀ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਲਈ ਸੰਦਰਭ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ, ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ।

ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ 'ਤੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ- ਇਕੱਲੇ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਾ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਸਾਲਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਐਕਟ ਪਰ ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ, ਦੋ ਸਾਲਸੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਰੇਕ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ,

ਜਦੋਂ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਾਲਸੀ ਤਿੰਨ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਲਈ ਸੀ, ਹਰੇਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਾਮਜ਼ਦ ਪਾਰਟੀਆਂ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦੇ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਰਸ਼ਦੀਪ ਭੱਲਾ

ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ